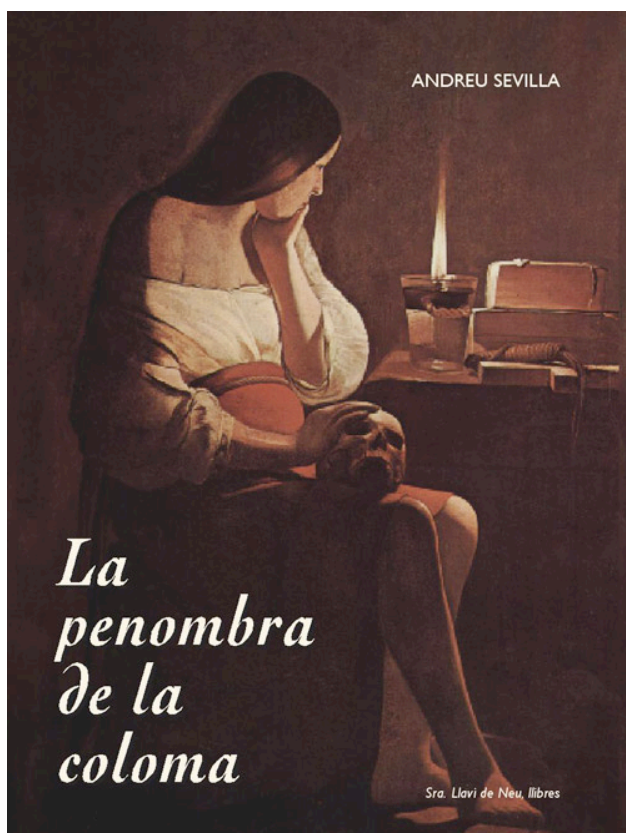

A LA RECERCA DEL MANUSCRIT DEL TIRANT LO BLANCH

La penombra de la coloma d'Andreu Sevilla

Vera Sevilla Clari

Andreu Sevilla va nàixer al terme de Casas de Benítez (Conca) en 1963. Va arribar a València als cinc anys i des d'aleshores viu a Alcàsser (l'Horta Sud). Es va llicenciar en Filologia en la Universitat de València i ara és professor de llengua i literatura. Ha col·laborat en diverses revistes i programes de ràdio, és columnista setmanal d'opinió en el diari digital valencià *L'Informatiu*. *La penombra de la coloma* és la seua primera novel·la publicada. Pròximament veuran la llum la segona novel·la, *Camins de dulcamara*, i el llibre de relats *Abans de callar*.

<http://andreusevilla.com/wordpress/>
[http://www.linformatiu.com/index.php?id=66&no_cache=&tx_ttnews\[tt_news\]=8777&tx_ttnews\[backPid\]=23%22](http://www.linformatiu.com/index.php?id=66&no_cache=&tx_ttnews[tt_news]=8777&tx_ttnews[backPid]=23%22)

L'argument de *La penombra de la coloma* és el següent. A València, el dia de Corpus de 1488, un incident, en aparença fortuït, impedeix que el jove Roderic de Beaumont siga armat cavaller, la qual cosa l'obligarà a fer mèrits com a protector de Blanquina de Valldaura, una dona d'origen convers a qui acaba de conèixer. Aquesta cavalleresca missió el portarà a capbussar-se en els orígens de l'estirp dels Beaumont i l'implicarà en la recerca del manuscrit del *Tirant lo Blanc*, desaparegut de casa del seu legítim propietari, Martí Joan de Galba, justament quan, vint-i-tres anys

després de la mort de Martorell, sembla que per fi algú el preparava per a la impremta. Segons l'autor, es tracta d'una obra que no solament juga amb la hipòtesi de la pèrdua del manuscrit de la novel·la més important de la nostra literatura, sinó que pretén donar vida a la València del Segle d'Or que la va fer possible.

<http://sotalacreueta.blogspot.com/2010/06/la-penombra-de-la-coloma.html>

<http://manelalamo.blogspot.com/2011/08/la-penombra-de-la-coloma-dandreu.html>

El 27 de maig de 2011, L'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC) va guardonar aquesta novel·la autoeditada amb el Premi de la Crítica dels escriptors valencians 2010 (ex aequo amb *Les ratlles de la vida*, de Raquel Ricart) en la seua XXI edició.

http://www.escriptors.cat/?q=publicacions_quadernsdivulgatius_frcalafat
<http://www.linformatiu.com/portada/detalle/articulo/la-critica-premia-el-debut-literari-dandreu-sevilla/>

“Alleujat, el jove Roderic de Beaumont anà cap a la casa. L’home ni havia tancat la porta. A dins, l’aire era una boira de pols en suspensió. Avançava a les palpentes quan al fons d’un passadís va descobrir l’escala que duia al pis de dalt. D’allà procedia la conversa.

–¿Què esperes d’un mocós que no alça dos pams de terra i amb la tòtina plena de foteses cavalleresques? Per si t’interessa, una mica més i m’estossina.

–Vull preguntar-li que si coneix un singular procediment que voldria que guardara amb mi... No està ben vist perquè és un deure que adquireix algú que no és encara cavaller, però justament per això alguns agraeixen la confiança que en ells es diposita quan no són ningú, i no dubten a fer un vot per a tota la vida.

–¿Aleshores, no he fet bé venint aquí?

–Si consideres que provocar un adolescent armat perquè acudisca darrere teu amb ànsies de revenja a una casa que jo primer necessitava regirar és fer-ho bé...

–El teu cavalleret ha baldat d’un colp d’espasa el meu amic Lluís, i a mi no m’ha traspasat de part a part per un pèl, això sense comptar el risc que hem corregut en l’avalot de la processó de Corpus. Vinc aquí, i la porteta de la casa de mossén Corella era tancada... On es deu haver ficat la remaleïda, m’he preguntat llavors. He intentat obrir la de Martí Joan de Galba per si m’enganyava, i res de res. Me’n torne a la primera, el teu jove Perceval, brandant ferro, m’obliga a forçar-la, i quan em creia a estalvi, em rep una fera, amansida, això sí, que m’ha causat un petit esglai de mort. ¿Què més vols?

La dona no contestà.

–¿Que tu per on has entrat, germaneta?

–Per l’única porta oberta, la de mossén Corella, com tu...

–No ho entenc. ¿No havies quedat amb la *nostra* criada Cecília que, una vegada acabara la feina a casa de Galba tancaria la porta sense balda perquè hi pogueres entrar tu?

–Sí, però l’havien passada i m’ha resultat impossible... A més, Galba ha tornat abans que no em pensava... Bramava com un ruc quan ha trobat la casa escorcollada.

–Si tu no, ¿qui ha estat regirant-la?

–No ho sé.

–¿I els papers que buscaves?

–Se m’han anticipat... A ca Galba i després aquí, perquè també han saquejat l’estudi del poeta. Sols he trobat un full en terra, ple de ratlles i de paraules mig esborrades, que potser han perdut amb les presses.

–¿I què diu, si no és tafaneria?

–“*A honor, llaor e glòria de Nostre Senyor Déu Jesucrist e de la gloriosa sacratíssima verge Maria, mare seua, senyora nostra, comença la lletra del present llibre apel·lat Tirant lo Blanc, dirigida per Mossén Joanot Martorell, cavaller, al sereníssimo Príncep Don Ferrando de Portugal*”. És només la primera pàgina d’un llibre.

–Doncs si no ens serveix, anem-nos-en abans que no ens guipe el xiquet de l’espaseta... Ah, i n’hem de parlar, Blanquina: la teua obsessió no ens pot dur res bo.

–Vine i deixa’m fer a mi. Ell de cap manera atacarà una dona indefensa.

Ni era bella ni i el seu aspecte casava amb la imatge de la dama que li havien ensenyat a protegir; en compensació, els seus moviments, fins i tot el més petit, es produïa amb una subtil cadència involuntària. Ho advertí en la manera d’ordenar l’estança i en com s’arreglà el cabell amb la sola passada d’una mà blanca, perfecta, que lluïa amb vida pròpia en la foscor.

Es va posar dempeus, apartà la cortina i entrà a l’estança.”